

**СЕКЦІЯ 4.
ДОСЛІДЖЕННЯ МОЛОДИХ НАУКОВЦІВ**

Василь Білінкевич
слухач магістерської програми
Тернопільський національний економічний університет

ЕФЕКТИВНІСТЬ ФУНКЦІОНУВАННЯ АГРАРНОГО БІЗНЕСУ

Аналіз сучасного стану агропромислових підприємств в Україні свідчить про відсутність інноваційної складової та достатнього інформаційно-аналітичного забезпечення, нестачу фінансових та трудових ресурсів для розширення виробничих потужностей, нерозвинену інфраструктуру, використання застарілого та зношеного обладнання та велику кількість інших проблем. У зв'язку з цим вітчизняні підприємства не є конкурентоспроможними. Від стану їх конкурентоспроможності залежить поступовий розвиток економіки.

Основним фактором формування ефективного механізму розвитку національного аграрного бізнесу, вироблення в ньому технологічно досконалого, екологічно безпечного та високопродуктивного виробничого потенціалу є радикальне вдосконалення взаємозв'язків між промисловістю, яка забезпечує аграрний сектор необхідними засобами й предметами праці та переробляє сільськогосподарську сировину (продукцію), і безпосередньо сільським господарством як специфічною галуззю економіки.

Оптимальний розвиток агробізнесу можна досягти поєднавши ринковий механізм та державне регулювання. Проте, на сьогодні в нашій країні відсутня довгострокова стратегія для розвитку аграрного бізнесу. Значним гальмуючим фактором у розвитку агробізнесу є недосконала нормативна база. Земельного кодексу України не відповідає вимогам сьогодення. Практично відсутній моніторинг законодавчої бази щодо аграрних перетворень. Від якості правового регулювання залежить ефективність підприємницької діяльності.

Суттєвою проблемою при формуванні ринкового середовища для розвитку аграрного бізнесу є проблема підготовки кадрів, які спроможні думати економічними категоріями, що відповідають вимогам сучасності.

Управління підприємством в системі агробізнесу потребує перш за все здатності і вміння приймати обґрунтовані рішення. Необхідною умовою розвитку аграрних підприємств і нарощування продовольчих ресурсів є наявність попиту на продукцію продовольчого підкомплексу. В умовах конкурентного ринку попит головною рушійною силою виробництва, так як його розмір визначає можливості продажу. Таким чином, у ринковій економіці обсяги споживання зумовлюють виробництво, а не навпаки.

Отже, сучасний етап функціонування агробізнесу передбачає основні завдання організаційно-економічного механізму його розвитку, а саме забезпечити економічно зрівноважене і екологічно збалансоване використання ресурсного потенціалу АПК; налагодити раціональні взаємозв'язки між промисловістю, де забезпечується аграрний сектор необхідними засобами і предметами праці та переробляє сільськогосподарську сировину, і безпосередньо сільським господарством як специфічною галуззю економіки, та широкий розвиток інтеграційних процесів; розвиток мережі інститутів ринкової інфраструктури, підвищити попит на продукцію АПК як головну рушійну силу виробництва, так як саме його розмір визначає можливості продажу. Відповідне виконання наведених завдань організаційно- економічного механізму розвитку національного агробізнесу необхідно в першу чергу пов'язувати з розробкою державної стратегії його розвитку, чітким розмежуванням функцій держави і ринкового саморегулювання, переходом до ринкових методів аграрної та продовольчої політики.

Список використаних джерел

1. Брич В. Я. Шушпанов П. Г. Шляхи вдосконалення регулювання зовнішньої трудової міграції населення. Україна: аспекти праці. 2010. № 4. С. 28-30.
2. Бутов А. М. Фінансовий аутсорсинг та його застосування в управлінні діяльністю підприємства Науковий журнал «Причорноморські економічні студії». 2015. Випуск 5. С. 91-95.
3. Бутов А.М., Костецький В.В. Управління фінансовими потоками підприємств з позиції фінансової логістики. Інноваційна економіка. 2018. Випуск 3-4 (74). С. 139-145.
4. Гринь Є. Л. Політика розвитку агробізнесу в Україні в напрямі захисту внутрішнього продовольчого ринку [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.kbuara.kharkov.ua/e-book/apdu/2009-1/doc/2/14.pdf>
5. Пуцентейло П.Р. Концептуальні засади функціонування м'ясопродуктового підкомплексу в системі АПК України. Вісник Донецького національного університету. Серія В: Економіка і право. 2010. № 1. С.134-138.
6. Пуцентейло П.Р. Формування і розвиток інфраструктури аграрного ринку. АгроІнКом. 2008. № 1-2. С. 9-11.
7. Язлюк Б. Застосування диверсифікації при реалізації інвестиційно-інноваційної стратегії підприємства. Наука молода. 2010. № 14. С. 198-202.
8. Язлюк Б. Управління диверсифікацією в контексті реалізації інвестиційно-інноваційної стратегії розвитку підприємств. Галицький економічний вісник. 2010. № 4. С. 86-91.

Ольга Бовдрич

слухач магістерської програми

Тернопільський національний економічний університет

ІНВЕСТИЦІЇ У ЗЕМЕЛЬНИЙ КАПІТАЛ: ПРИНЦИПИ І ФАКТОРИ ОЦІНКИ

Однією з необхідних і визначальних передумов побудови суспільних відносин щодо використання, охорони та відтворення земельних ресурсів в контексті забезпечення просторового соціально-економічного розвитку є оцінка земельного капіталу. Нарощування вартості землі як суспільного активу, національного багатства потребує належних методів визначення його величини.

Інвестування у земельний капітал може здійснюватися на основі таких ресурсів (табл.1).

Таблиця 1

Джерела інвестицій у земельний капітал

Джерело	Види ресурсів
Власний капітал	Прибуток, відшкодування збитків землевласникам і землекористувачам при відчуженні земель, грошові нагромадження і заощадження власників землі тощо
Залучений капітал	Банківські та бюджетні кредити
Позичковий капітал	Кошти, одержані від продажу акцій, пайові та інші внески громадян і юридичних осіб
Бюджетні кошти	Фінансування з державного чи місцевого бюджетів
Благодійна допомога	Безоплатні, благодійні внески, пожертвування організацій, підприємств і громадян

Кожне джерело інвестицій у земельний капітал має свою вартість. Власний капітал формує свою вартість, виходячи з норми прибутку, яку планує отримати власник капіталу. Вартість залученого капіталу визначається ставкою відсотку на кредитні кошти. Позичковий капітал має вартість у вигляді ставки за дивідендами, облігаціями і т.п. Бюджетні кошти можуть формувати вартість, виходячи зі середньої ставки оподаткування в країні. Благодійна